

SZILÁGY-SOMLYÓ.

T Á R S A D A L M I H E T I L A P

és

A SZILÁGY-SOMLYÓ-VIDÉKI GAZDASÁGI-EGYLET KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden csütörtökön.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Felelős szerkesztő és kiadó-talajdonos:

Nagy László.

Segéd-szerkesztő:

Hulinka Sándor.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Sz.-Somlyón, az ev. ref. papi háznál, hova a lap anyagi és szellemi részét illető küldemények is ezimzendők.

Hirdetések jutányos árban. Bélyegdíj 30 kr.

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS.

A „Szilágy-Somlyó“ e hó elsőjével kezdte meg ötödik évfolyamának utolsó negyedét.

Mint a megyének egyik legjobban támogatott organuma igyekezett irodalmilag azon a színvonalon maradni, melylyel eddig is a megyei műveltebb közönség pártfogását kiérdemelte s magának ezáltal a fennmaradást jövőre is kétségtelenül biztosította.

A „Szilágy-Somlyó“ szerkesztősége mindent elkövet arra nézve, hogy tartalmas, szórakoztató és egyúttal hasznos közleményeket adjon; vezérczikkei a legjobb vidéki írók tolla alól kerülnek ki s a város, megye és a társadalom érdekeinek előmozdításán, a közügyek iránt a közönség figyelmének ébrentartásán fáradozva tesznek szolgálatot; — egyéb czikkei mellett különös gondot fordítunk tárczarovatunkra is, mely élénkségevel bármely vidéki lappal kiállja a versenyt. Jelenlegi beszélyközleményünk is egy jeles beszélyíró tollából került ki s hisszük, hogy méltó elismerésre fog találni.

Törekedni fogunk a megyei és városi események gyors és hű referálására; — a közgazdaság, az ipar s minden a megye javát célzó ügyek felkarolására.

Az előfizetési feltételek lapunk homlokzatán olvashatók.

A „Szilágy-Somlyó“
kiadóhivatala.

A birtok rendezése.

Hazánkban utolsó évtizedben az ipar- és kereskedelem emelésére nagy gond fordítottatott, — ám daczára ennek még sok ideig a földmivelés marad az ország főtényezőjének és a nagy tömegnek életforrása.

Mily küzdelmekkel van a gazdálkodás egybekötve, azt ecsetelni nem szándékom, — azonban fel kell említenem, hogy azon igyekezete az egyes államoknak a más állam terményeit országából nagy vámtételek által kizárja, a gazdálkodó népnek élıhetőségét kérdé-

sessé tette és jól esett legfelsőbb helyről azon nyilatkozat, hogy remény mutatkozik, miszerint ezen súlyos viszonyokon segítve leend.

Ha már a földmivelő általában sujtva van, — a földmivelő ott semmivé van téve, hol a birtok rendezése nincs, vagy rendezés alatt áll, mert a tagosítások évtizedeket vesznek igénybe, mely idő alatt a földmivelő azon reményben, hogy tagot fog kapni, földjeit nem mivelheti vagy nem használhatja ki úgy, a hogy azt a rendes gazdálkodás követeli és e miatt földjeinek évtizedeken át logesekélyebb hasznát sem veheti.

Miért tart a tagosítás évtizedeken át és mily törvény jogosít arra? Hisz a törvény az ellenkezőt kívánja. Azonban egyes birtokosok, kik földjeikhez képest a többi birtokosok rovására nagyobb marha-állományt tartanak, a tagosítás után a jövedelmező marha állományát leszállítani kényszerítve lennének, — továbbá a tagosítással megbízott mérnök, kinek sok esetben érdekében áll minél tovább a tagosításból éveken át jövedelmet huzni, idézik elő minden meg nem engedhető módon a tagosítás békés befejezhetésének halogatását nem tekintve, hogy az által a község a tönkre jutás veszélyének van kitéve.

Ezen segíteni kellene, mert egyes érdekek nem lehetnek irányadók a nagy többség ellenében és itt a törvényhozásnak alkalmá nyílnék ez égbekiáltó igazságtalanságot jóvá tenni.

Az 1886. XXI. t. cz. a főispánok kötelességévé teszi a megye területén történtek fölött őrködni és az ügy rendes menetét ellenőrizni. Talán egyelőre elegendőnek mutatkoznék, ha a főispán ezen törvény szellemében minden évben a folyamatban levő tagosításokról és a munka előmeneteléről magának jelentést tétetne és ezen jelentés alapján — a törvény rendes folyamata mellett, — oly intézkedéseket tenne, mely a birtokrendezés indokolatlan elodázását megakadályozná.

Z.

Csarnok.

Az ér-kávási templom szenteléséről.

A fennebbi czim alatt a „Tasnád“ folyó hó 8-iki 34-ik számában a következő közlemény olvasható:

másik a jobb alsó inyból nyult fölfelé. Feketével csikozott ősz haja hasonlított egy vén tigris szőreihez. Járása cزامmogó medvéhez. Kezei puhasága, melylyel fejem ide-oda helyezte, egy galamb hasához, melynél szerintem puhább valami nem létezik. És szemei! Na ezek, el kell ismernem, meglepő, szép, nagy fekete szemek voltak.

Annyi kifejezés volt bennök, annyi részvét, ha kinomban szíszegtem; annyi szeretet, ha panaszkodtam s annyira parancsoló, imponáló tekintet, hogy meghunyászkodtam. Szerettem volna lerántani lepedőmet az ágyról s bebonyálni egészen Nánit, csupán hogy szemeit lássam, mint egy háremhölgynek, hogy azt képzelhessem, ő szép, ő szeret s én is szeretem!

De így boszantott, ha megszólalt sejtítve. Pedig ha nem beszélt, untam magam, de mihelyt sejtített, fejéhez vágtam kis vankosomat, hogy hallgasson el, ne rontsa el az őszhangot, melyet én szemei után benne látni akarok. Ha világos volt beteg szobám, én háttal fordultam neki, nehogy meglássam fogatlan száját, mint mosolyog reám. De fél homályban reá néztem, megfogtam kezeit és tágra nyílt szemekkel kerestem az övét. S az övéi úgy fénylettek. Szemeinek pupillája, mint öregeknél egy átalán — nagyra terjedtek szét, fehérre csillogott s én úgy véltem, valami delejesség ömlék belőlük az enyémbe. Szerettem volna megszépiteni, hogy megcsókolhassam. Vágytam egy büvitalra, melyet neki beadjak, hogy szép legyen, mert egy ideges betegre nézve nincs borzasztóbb, mintha ápolóját nem szeretetheti.

Ő bolondnak hitt. Minek is tartott volna egybénnek, mikor kezeit simogattam, majd kikergettem s ismét visszasírtam.

(Az ur szava és az esperes ur tiltakozása. Mi külömbség a püspök és az esperes között. Egy kis mutatvány a „Nem illik“-ből. Az elmaradt áldás és a nép áldása.)

„Mondá az ur legyen — és lőn!“ E szótat refraínje a világ megteremtése nagy munkájának. — Könnyű volt ám megteremteni a világot semmiből ezelőtt ötezer egy néhány száz évvel. — Az akarat és tett akkor nem vala két különböző fogalom, Paradicsom előtti állapotok voltak azok. Bezzeg másként van a világ sorja ma napság! — Akkor még kigyóbbörbe se öltözött — mint később a sátán: ma már különböző alakokban kísért. Isten megáldotta enművét és a mi fő nem kellett hozzá esperesi asszisztencia. — Hahogy programmszerű megszentelés kellett volna a világ megalkotásához — szavanra mondom, — hogy elkészt volna a felszentelésről az esperes ur. Ritka dolog ám, hogy a 19-ik században — az isten dicsőítésére is — semmiből, idegen faktorok hozzájárulása nélkül létesüljön valami; de — ha létesül is — mint a kávási templom restaurálása, — úgy az isten áldása hivatalos uton betiltatik. — Nagy dolog ez, annyi bizonyos, de nagy emberek ily nagy dolgokra képesek, — „nomen-omen“ — úgy tartja a latin, én pedig erre csak annyit jósolhatok magyarul, hogy „ámen neki.“ Bizony nem volt templomszentelés, mert a nagytisztelű esperes ur sem felhívásnak, sem kérés, sem könyörgésnek nem engedett és azt válaszolá: „Istennél a kegyelem. Ego non, contradico!“ A kolozsvári királyi főszállásról jöttek e méltóságos szavak a megdiszhebédelt nagy urtól.

És menének uj követségbe a sürgönyök: „Úram irgalmazz! Bizzál meg a felszenteléssel más papot!“ A válasz már Budapestről a leleplezett Deák szobra pyedestálja mellől jöve és hangzék így: „A torony beszentelését betiltom.“ Hahaha! . . . Nevecsünk egy jót e betiltáson; mert a nevetés sok mindent elrejt, mit leírni nem tanácsos. Csak egyet örökitünk meg, hogy Szász Domokos püspök, ki a nagy urnál is nagyobb ur, ha (a mit a rossz nyelvek suitognak) a királyi ebédről le is késett, ha fenn is volt a fővárosban a haza bölcsének emelt szobor leleplezésekor — mint a nt. ur, — mégis Erdélyben ugyanazon a napon templomszentelési funkciót végzett a mely nap volt kitézve, — az erre nézve egyedül competens egyházközség által az ér-kávási torony beszen-

Egyszer megengedtem neki, beszélje el életét.

S az öreg Náni nagyot sóhajtott s selypítve mondta el, hogy nincs mit elbeszélnie.

Ő fivére kegyelméből él, sógorasszonyának s unokaöccseinek kötöget 30 év óta s úgy találja, most rosszabb a pamut, mint ezelőtt 30 évvel, mert a család többet szakít a harisnyából, úgy hogy alig győzi őket.

— De hát harmincz év előtt, Náni, harmincz év előtt? Akkorról beszéljen nekem.

— Régen volt az, nem emlékszem már másra, minthogy azelőtt apámnak kötöttem harisnyát, míg egyszer szegénynek úgy megdagadtak lábai, hogy több harisnyára nem volt szüksége s meghalt szegény.

— De Náni, arról beszéljen nekem, mikor még maga fiatal volt, megvoltak fogai, haja ében, járása egyenes, szemei pedig, ezek a beszélő szemek szerelemmel néztek valakire.

— Oh Istenem! Mikor én fiatal voltam, akkor a templomon kívül más egyébre nem néztem, mint baromfiamra, mert édes anyám tíz évig nyomta az ágyat s így minden gond az én vállaimon nyugodott.

— De hát Náni! Senki, sohasem fogta meg a maga kezét így, ilyen szoritva, mint én most; senki szeme nem sütötte le szempilláit arra a maga, két fekete csillagjára? Senki nem sugta fülébe azt, hogy: Náni, Náni! szeretlek!

S az öreg Náni, jól láttam, ránczos homlokától egész remegő ajakáig elpirult. Sötét pir volt ez, mint a sötét, haragos égé, és mégis szemérmes, mint a kis leányok hajnalhoz hasonlító pirossága. Kezei remegtek, szemeiből egy nagy borsó nagyságu csöpp könny esett az ő kezeit fogó kezeimre. S én nem

telésére. — Boldog Erdély! Ott könnyen osztogatják az Isten áldását, nálunk az Érméntén még kérés és könyörgésre se kapjuk meg.

Ünnepeltünk hát esperes nélkül és az áldás osztogatásban annyira szűk marku nagy urra mi bocsátottunk az egeknek egy pár áldást, de nem a templomban — már csak tisztességtudásból se; mert ám mi tudjuk mi az illem . . .

Kóstoloul a „Nem illik“-ból egy kis szájizelitőt: Nem illik, ha vendégségbe vagy hivatalos, későn jönni az étkezéshez. Ez tisztetlenség a házigazda és a többi vendégek irányában. (Tetszik érteni ezt az allegoricus beszédet?)

Nem illik engem egy papi beiktató ebéden — mint a multkor Tasnádon, — agyonéetni beiktatás nélkül és nem illik 300 embert torony fel nemszenteléssel felültetni. — Aztán még nagyon sok nem illik áml!“

Szóról-szóra adtam ezen épületes cikket, a mely annyival fontosabb, mert a lap főmunkatársa vállalkozott egy közhivatalnoknak becsületét sárbarántani.

Azon a hangon, melyen laptársam főmunkatársa szól, nem tudok s ha tudnék sem akarnék szólni. Hanem beszéljenek az okmányok, a mint következik:

Folyó évi szeptember 20-án 93—1887. sz. a. kezelve ér-kávási pap-tanító tisz. Diószeghy Mór urtól a következő értesítést és kérést vettem:

Nagytiszteletű esperes ur!

Isten segedelméből s a hívek — erejüket majdnem meghaladó, — áldozatkészsége folytán felépült egyházunknak diszes templomtornya s templomunk is egészen ujja alakitva hirdeti vallásos buzgóságát hiveinknek.

Mai egyháztanácsai gyűlésben vettük át az új munkalapot s egyszersmind elhatároztuk, hogy miután az isteni tisztelet oly régen szünetel, templomunkat minél hamarabb az urnak felszentelve a nyilvános istentisztelet gyakorlására ismét megnyithassuk. A templom, illetve torony felszentelésének idejét f. évi október 2-ára határoztuk.

Ebből kifolyólag egyháztanácsunk határozatából teljes tisztelettel kérem nagytiszteletedet, hogy okt. 2-án egyházunkban megjelenni méltóztassék a templomszentelés megejtésére, teljes a reményünk, hogy nagytiszteleted ezen alázatos kérésünket teljesíteni fogja, annál is inkább, hogy isteni tiszteletünk már nagyon régen szünetel és minden óhajunk csak az, hogy a felszentelő imát nagytiszteleted saját maga tartsa és ne helyettese által tartassa.

Jövedelem csinálás szempontjából ugyanakkor egy kis mulatságot is rendezünk, a melyre a meghívókat ezen kérelmünkkel egyidejűleg ki is bocsátottuk. Reméljük, hogy ezen elhatározásunk nagytiszteleted tetszésével találkozunk.

Ezen levélben van bejelentve, hogy a templom kijavítás és a torony építés elkészült s van az esperes meghíva saját személyében a szentelési ima megtartására és a templom-torony szentelés október 2-ára határozva. Az időköz kitesz épen 10, mond tiz napot. Itt megjegyezni kívánom, hogy az ér-kávási egyház csak annyira tiszteli a törvényt, hogy templom építési tervét, költségvetését és az építési engedély megadása iránti kérvényét csak akkor terjesztette fel, a mikor a munkálat már jó felerészben készen volt s ezen törvénytelen eljárásért az egyház előjárósága a mlgos ig. tanács által kérdőre is vonatott. A kérdőre vonásra adott feleletben az én csatolt ama kérdésemre, hogy az építkezés mikorra remélhető, a következő választ nyertem: „Az építke-

birtam ellentállani, mint soha asszonyi sirásnak, keblemre vontam s lecsókoltam szemeit. Brr! A köny sósizű volt s Náni sirása, melyben kitört olyan vén, selyp, nem dalíamos, de károgó volt. Elakartam lökni magamtól, de Náni megcsókolta kezeimet s fuldokolva, pirulva, suttogva mondá:

— Soha, gyóntatómnak sem mondtam meg mogorva atyámnak sem, fivéremnek sem, mert engem nem szeretett senki, ki is nevettek volna, de én, én nagyon szerettem! Magának elbeszélem, mert jó, nagyon jó hozzám, mert 59 évem daczára megcsókolt. Igen, én szerettem! Egyszer katonákat kaptunk. A mi házunk levén a faluban a legszebb, hozzánk szállott egy katonatiszt. Jó volt, mint maga. Ugy tudott nézni mint maga. Ugyanazon szemek voltak, mint a magáéi, mely szemek évekre megzavarták lelkemet, úgy hogy harisnyáim, melyeket e tiz év alatt kötöttem, mind rosszul sikerültek és könyeimtől piszkosan kerültek ki kezeimből. Lázbeteg volt a katonatiszt s csak engem türt meg maga mellett, énekelnem kellett neki; kezeit fognom és homlokát simogatnom, mert úgy mondá: delejes folyam rohan át érintésemre idegein s oly megnyugtató reá nézve jelenlétem.

— (Ces cela! gondolám. Rám is ez hat nála!)
(Vége köv.)

A rezervista szerelme.

— Elbeszélés. —

Irta: Bihari Kálmán.

(Folytatás.)

5

Tiszta, csinos szobába mentek, olyan félurias volt a butorzata; megvolt még a tornyos nyoszolya, rengeteg rakás párnával; de ruganyos diván állott

zést megkezdettük június 17-én s jelenleg olyan stádiumban van, hogy október vége felé felszentelhető. „Ezen értesítés kél szeptember 5-én s én ennek folytán nyugodtan rendezhettem dolgaimat úgy, hogy október végén vagy november elején ér-kávási egyházam rendelkezésére állhassak. Ezt annyival inkább tehettem, mivel az egyházi törvények szerint mulhatlanul meg kell vala előznie a szakértő felülvizsgálat- és hivatalos átvételnek. Ezen előzmények után két héttel vettem a fenn szórólszóra közölt értesítést és kérést.

Az egyház többször hivatolt kérésére következőleg válaszoltam:

2176—1887. Kedves tiszteletes ur! Nagy örömmre szolgál Tiszteleted azon jelentése, hogy templomuk és tornyuk a hívek buzgóságából Isten segedelmével elkészült. A felszentelés iránti intézkedést illetőleg azonban egy heti halasztást óhajtanék, mert különben személyesen semmi szín alatt sem vehetnék részt. Ugyanis holnap indulok Kolozsvárra, onnan fel Bpestre és valószínűleg e hó 30-án, esetleg október 1-én érkezem haza, 4-ére már terminust tüzttem itt a vidéken s 6-ára összehívom az egyházmegye közgyűlését és így 9-én Káváson végezhetnők a templom szentelést.

A mennyiben a meghívók szét lennének küldve: a programm szépen megmaradna, a nap kitűzését azonban a megyei három lapban rektifikálni lehetne és így minden érdekeknek elég lenne téve, még annak is, hogy a magam és az egyház óhajása szerint én végezzem a szertartást, melyről később részletesen fogok intézkedni. Baráti üdvözléssel, szerető barátja: Nagy László esperes. Sz.-Somlyó, 1887. IX/21.

Ez az a híres betiltó levél.

Ezen levélre Kolozsvárra sürgőnyt vettem, hogy: „Kérjük a felszentelésre mulhatlanul előjőni. Táncmulatság visszavonhatatlanul megtartatik.“

Ezen sürgőnyre Csucsáról kezelve következő levéllel válaszoltam:

2200—1887. Kedves tiszteletes ur! A templomok s más egyházi épületek felszentelésének napját és óráját meghatározni — az illető egyház előjáróságával egyetértőleg, — azon felsőbb egyházi hatóság joga, a melynek joga van a felszentelés ünnepélyes tényét végrehajtani. Minthogy az egyház előjárósága elhatározta, s erről Tiszteleted engem sürgőnyileg értesített, hogy a folyó évi október hó 2-ára kitűzött táncmulatság visszavonhatatlanul megtartatik s a meghívók szétküldettek, — én meg értesitem Tiszteletedet és Tiszteleted utján egyháza előjáróságát, hogy a kiujított templom és új torony felszentelése október 2-áról visszavonhatatlanul elmarad. Baráti üdvözléssel lévén, Tiszteletednek szerető barátja Nagy László esperes. Csucsán, 1887. 25/9.

Ezen előzmények után már nem az egyháztól, hanem „ifju Kávási“ aláírással s tehát már bizalmasan szeptember 30-án reggel a következő sürgőnyt vettem: „Nem daczból, de később megmagyarázandó okból tartanók meg a szentelést. Kérlek jőj, vagy bizd meg Surányit. Ő ilyen értelemben már előre is értesítve van.“ A baráti szó hatása alatt tiszteletes Surányi Gyula főjegyző urhoz következő sürgőnyt intéztem: „Kávás okvetlenkedik toronyszentelési ünnepélyét megtartani. Ha ily rövid idő alatt elkészülhetek, készséggel megbizlak.“ Szeptember 30-án déli 1 órakor érkeztem haza és ott vettem Surányi barátomnak értesítését, hogy ő rheumatikus betegségtől kinoztatik s így folytatja: „azért vagyok bátor ezekről értesíteni Nagytiszteletet, hogy engemet véletlenül ne méltóztassék kirendelni arra az ünnepélyre, mert ezt egészségem

a falnál, az asztal körül töltött székek és olajnyomásu képek a falon, valamely utazó ügynök ráerőszakolásai.

— Üljön ide mellém, Pista, — mondá Faragóné, — olyan régen nem ültünk így, egymás mellett. Miért olyan rossz kedvű? Mondja el a baját, hadd vigasztalom meg?

— Nehéz lenne az, Katicza. Hol van a leány?

— Talán a kertben. Mindig a magányt keresi, egyre szomorkodik. De hát csak őt kérde s én rólam szava sincs? Megálljon rossz ember!

— Hagyjuk most a tréfát, — mondá Tornyai nyugtalanul, — nagy gondok emésztenek engem. Katicza! ha jó indulattal van még irántam, siettesse a dolgot azzal a leánynyal. Minden nap veszedelmet hozhat rám. Olyan hiány van a kasszában, hogy nem tudom előteremteni. Az apám sem tud már segíteni rajtam. Olyan hiány van, hogy az ő pénze is fölment már a pótlásra, de hasztalanul. A zsidók is türelmetlenkednek s csak házasodásom reménye tartja nyugodtan őket. Nehány hét alatt a Juliska örökségének birtokomban kell lenni, különben elpusztulok.

— Ugy-e mindig mondtam, hogy őrizkedjék attól az átkozott kártyától.

— Eh, nem a jó tanácsok ideje van már!

— Jól van, jól. Én mindent megteszek magáért, lássa, a rosszat is, mert sokszor sajnálom azt a leányt. De hát megígérem, meglesz. Az öreg ur azt teszi, a mit én akarok. Nekem is jobb, ha elmegy a leány a háztól. Megmentem magát, Pista. Pedig fáj a szivemnek, ha arra gondolok, hogy a maga számára szerezzek menyasszonyt.

— Ej, Katicza, a mint magának jó férjet tudott szerezni, nekem is tud jó feleséget.

— Hát mit tettem volna? Tudja milyen szegé-

sem enged, sem pedig az épen sürgős munkaidő. „A főjegyző ur csatolta értesítése mellé tisz. Diószeghy Mór urnak hozzá intézett felhívását, melyben az előzmények nem épen correct előadása után a következő olvasható: „E végből alázatos tisztelettel kérjük, hogy bármiképpen is intézkednék esperes ur, október 2-án legyen szíves egyházunkban megjelenni a templomszentelési ima megtartására.“

Ime az anarchia, in optima forma!

Ezen Surányihoz intézett levél kelt szeptember 21-én, a Kolozsvárra hozzáam intézett sürgőny pedig szeptember 23-án.

Még egyszer ifj. Kávási Sándor szept. 30-án délután megint intézett hozzám egy bizalmas sürgőnyt, melyben a közönség felültetéséről beszél s megint kér, hogy elmenjek, de én 10 napi távollét miatt testben, lélekben összetörve s olvasva a Surányihoz intézett levélből, hogy a kávásiak előtt az esperesi intézkedés nem irányadó, — nem mentem el.

Ime az ér-kávási egyház templomszentelési ügye az okmányok világítása mellett.

Ha ezek a „Tasnád“ főmunkatársának L. Zs. urnak tudomására lettek volna, ugy hiszem, hogy egy komoly lap hivatásához méltóan, nem intéz oly kíméletlen támadást egy közhivatalnok, s a mi több, egy laptárs szerkesztője ellen. Már pedig erről t. L. Zs. ur szerezhetett volna tudomást épen Tasnádon október 6-án, — tehát a „Tasnád“ megjelenése előtt 3 nappal, — a Tasnádon elnökletem alatt tartott egyházmegyei közgyűlésen, a hol ezen ügyet a fentebbiek szerint előterjesztettem, a hol tisz. Péntek Ferencz ur előre bocsátott jellemezhetetlen beszéddel bemutatott interpellációjára adott válaszból teljesen megérthetett volna.

Ez interpelláció ezen hirlapi térre hurczolt ügygyel szorosan összefüggvén, szükségesnek tartom annak rövid ismertetését.

A mint esperesi jelentésemet s abban az ér-kávási ügyet is a fennebbiek alapján röviden a közgyűlésnek előterjesztettem, szót kért ér-szentkirályi ref. pap tisz. Péntek Ferencz ur és nyilvánosság előtt vissza nem adható szavakban, zabolátlan vakmerőséggel megtagadva kormányzási képességet, hitemet, tudományomat, a protestáns dogmákban való jártasságomat, sőt egyéni becsületemet is, az alább olvasható interpellációt intéztem hozzám. (Csak azt nem tudom máig sem felfogni, hogy mi készítette tisz. Péntek urat e fellépésre, kitől nyerte ehhez a megbízást és miért fájt meg neki az ér-kávási urak feje?)

Az interpelláció s az arra adott válasz az egyházmegye k. gy. jegyzőkönyvében a következőkben van megörökítve:

110—1887. k. gy. sz. Péntek Ferencz ér-szentkirályi lelkész afia előterjeszti, miszerint az ér-kávási egyház templomtornyának báli mulatsággal egybekötött felszentelési ünnepélye — melyen a felszentelő ima mondására esperes afia önként ajánlkozott, — folyó hó 2-án lett volna megtartandó; azonban az ünnepély megtartására esperes afia több izbeni levélváltások és sürgőnyök daczára is sem meg nem jelent, sem a felszentelő ima mondására személyét nem helyettesítette, hanem hivatalos elfoglaltatására s az egyház által egyoldalulag kitűzött szentelési idő rövidségére hivatkozván: utasította a „báli meghívó“-kat már szét is küldött egyházat a szentelési időnek elnapolására. — Miért is ezeknek folytán esperes afiához intézett interpellációját benyujtván, azt közgyűlésünk asztalára leteszi. Az interpellatio így szól: „Tudja-e esperes

nyúl maradtam az uram után, maga meg csak csalogatott.

— Nem is értünk volna mi egymásnak semmit. Jobb így sokkal. Maga első asszony lett a faluban; azt a vén bolondot orránál fogva vezetheti, a hová akarja. És engem is szerencsésé teket. Há-lás is leszek érette.

És átölelé a szép asszony derekát.

— Rosz csont maga, Pista. Visszaél az én gyöngeségemmel. Na de megígértém és megtartom szavamat.

— Ismét csak szó lesz, attól félek. Hiszen olyan régóta beszélgetjük ezt már, de az öreg nem mer a leányához kemény lenni. Pedig most van a jó alkalom. Az a kölyök nincs itthon, nem csinálhat zenebonát. Andrást is jobb szeretem, hogy elment. Föl kell az időt használnunk.

— Igazsága van. Erőszakolni fogom a dolgot; ráveszem az öregre, hogy kényszerítse a leányt. Az a gyáva, érzékeny portéka nem fog tudni ellentállani. Nyélbe ütjük az egészet . . .

Másnap e beszélgetés után öreg Tornyai uram a bíró, megjelent Faragóéknál. Előadá ékesen, hogy miután az isten úgy rendelte, hogy nem jó az embernek egyedül élni, fia számára mostan már ünnepélyesen megkéri a Juliska kezét, a miről úgy is sokat beszéltek már együtt bizalmasan és a mit elhatározottnak tart a két család között. Ha tehát kedves Faragó komájának gondolkodása nem változott, imé, itt az idő, a mikor megvalósítandónak látja a dolgot.

Faragó uram válasza már készen volt, jól betanította arra a felesége. Ő nem tesz semmi kifogást; örül, hogy régi barátságuk új megerősödést talál gyermekeik frigye által.

(Folyt. köv.)

afia; hogy nekünk ev. ref. vallásu protestánsoknak nincs olyan templomszentelésünk, mely akár a püspöknek, akár az esperesnek kizárólagos joga lenne, és ha igen, — kérдем:

1) Mi indította Nagytiszteletűségedet, hogy az ér-kávési templom felszentelési jogát kizárólag magának igényelje?

2) Micsoda alapon tiltotta be az ér-kávési templomszentelés ünnepély megtartását?

Esperes afia interpellálót felszólítja, hogy vád-jainak s interpellatiojának alapját képező okmányait tegye le a közgyűlés asztalára. Mire interpelláló kijelentvén, hogy ily okmányok kezénél nincsenek; esperes afia feleli:

ad. 1) Semmi ok, mert ilyen soha még eszé-ágában sem volt.

ad. 2) Szintén semmi alapon; mert nem is tiltotta meg.

Ezzel a válaszzsal Péntek Ferencz afia megelégedve nem lévén: esperes afia személyes ügyben az elnöki széket ideiglenesen Surányi Gyula főjegyzőnek engedvén át: az ülésből távozik.

Surányi Gyula főjegyző afia az elnöki széket elfoglalván, felteszi a kérdést: tudomásul veszi-e a közgyűlés esperes afiának Péntek Ferencz afia interpellatiojára adott feleletét vagy nem?

Az eset sajnálattal — s a válasz egyszerűen tudomásul vétetik. —

Ezek után az olvasó közönségre bizom annak megítélését, hogy a kérdés alatt levő ügyben járhattam-e el másképen?

Betiltottam-e az ér-kávési templomszentelést? Rászolgáltam-e Péntek Ferencz ur kvalifikálhatatlan megtámadására? És

illetett-e a „Tasnád“ főmunkatársától, hogy lapjában alaptalanul és méltatlanul meghurcolja neve-met?

L. Zs. ur szóról-szóra közlött cikkében hivatkozik Sz. D. püspökömre s ellenem argumentumul hivatkozik arra, hogy főtiszt. Szász Domokos ur is ott volt Pesten a Deák-szobor leleplezésénél és még is ugyanazon napon, a mikor én nem mentem Kávásra, ő templomot szentelt. A nélkül, hogy az ősz-szehasonlítást magam és főpásztorom között provokálnám, figyelmeztetem L. Zs. urat, hogy a kajántói egyház papja a felszentelést megelőzőleg kellő időben bejelentette az egyház szándékát, — a püspök dolgainak számbavételével kitűzte a napot, kinevezte a felszentelésnél közreműködendő papokat s a felszentelés minden aktusát teljesen berendezve jelent meg főpásztori tisztének teljesítésére.

Egészen ellenkezőleg járt el az ér-kávési egyház. Nemcsak az idő meghatározásában nem engedett beleszólási jogot az esperesnek, hanem még a különböző szertartást végzendő papokat is — a mint erről utólagosan értesültem, — nemcsak kiszemelte, hanem fel is szőlította a közreműködésre, nem tudván azt, hogy a functionáriusok felszólítása és beosztása kizárólag a felszentelést vezető püspök, esetleg esperes joga.

L. Zs. ur a szemem közé dobja, hogy a felszen-telés napjának kitűzése kizárólag az egyházközség joga. Ha L. Zs. ur az igazságszolgáltatásra vonatkozó törvényeket is csak úgy ismeri, mint a hogy ez állításból látszólag a protestáns egyházjogtanban jártas: kétlem, hogy valaha törvényszéki elnökké vál-nék, avagy esetleg az igazságügyi tárczát reá biz-nák valaha.

L. Zs. ur még arra is szabadságot vesz magá-nak, hogy gunyolódjék az erdélyi ev. ref. egyház-kerület püspökével. Elfelelt-e L. Zs. ur, hogy Szász Domokos erdélyi ref. püspök nemcsak elment a ko-lozsvári zsidó templom felszentelési ünnepélyére, ha-nem a disz-banketten poharat is emelt a zsidók fő-papjaira!

Én csak az ér-kávésiakat sajnálom, kogy ma-guk között nem találtak férfit, a ki a sajátban egy-mint az egyházmegye közgyűlési termében egy er-kölcsi testülethez méltóan az igazság alapján s a tisztesség korlátai között vette volna fel ez ügyet.

„Tasnád“ lapársam szerkesztőjét úgy is mint lapjában alaptalanul megtámadott közhivatalnok, — úgy is mint szerkesztő-társ, felkérem az ügy ezen okmányolt közlésének lapja legközelebbi számában leendő átvételére.

Sz.-Somlyón, 1887. október 10.

Nagy László,
esperes.

Különfélék.

* **Ivanka Imre**, az északkeleti vasut vezérigazgatója a f. hó 7-én több tekintélyes szakférfiu kíséretében tette az első személyvonaton szemleutját az ujonan kiépített szilágysági szárnyvonalon. Városunkba délután 12 óra 45 perczkor robogott be az első személyvonat, így tehát a jelzett időnél egy jó órával előbb. A fogadtatás mind a mellett is lelkes és impozáns volt. Egy kis inpertinetia miatt megkésétt ugyan a küldött-ség, de elég korán érkezett arra, hogy az előkelő ven-déget és kíséretét a küldöttség vezetője Geneszy Sándor polgármester meleg szavakban üdvözölhesse; mire Ivánka Imre vezérigazgató röviden, talpraeset-ten válaszolt s beszéde lelkes éljenekkel fogadtatott. A kíséretben ott láttuk: Polinszky Emil és Sághy Gyula vezérfelügyelőket, Sigmeth Károly vontatási felügyelőt, Polják Lajos közlekedési főnököt Király-házáról, Festetich Emil felügyelőt, mind az északeleti vasut részéről; továbbá Boros Balint szatmári orsz. képviselő és igazgatósági tagot, Máléter Zo-lán műszaki tanácsost. Schwarz Armin vállalkozót, dr. Benedikt Márk titkárt, a mozdonyon Jenev István szakaszmezőnököt. Az előkelő vendégek tisztele-tére a színház helyiségében 60 személyre sikerült ban-quette tartatott, mely után a vendégek utjokat tovább folytatva még az nap Zilahra mentek, mely alkalom-mal több helybeli notabilitás is csatlakozott még a kísérethez.

* **Hymen.** Ajtai Albert, a sz.-somlyói járás fő-szolgabírája a f. hó 10-én esküdött örök hűséget Krausz Regina kisasszonynak Boeskon, (Máramaros m.) a menyasszony szülei házá-nál.

* **Kinevezés.** A m. kir. igazságügyiminister által dr. Koronka Károly zilahi kir. törvényszéki joggyakornok ugyanoda aljegyzővé neveztetett ki.

* **Hymen.** Dr. Láng Jakab sz.-somlyói orvos f. hó 19-én tartja esküvőjét dr. Vachsmann Lipót székely-hidi orvos leányával Irma kisasszonnyal.

* **Kinevezés.** Dr. Ajtai Endre szilágys-somlyói orvos a szilágysági ujonan épült vasutvonálhoz pá-lyaorvossá neveztetett ki.

* **Ellenőrzési szemle.** A f. hó 14-én a közös had-sereghez tartozó tartalékosok szemlére lettek behíva. A szemle a városház e célra kijelölt termében fog meg-tartatni.

* **Betörés az adóhivatalba.** A f. hó 8-ára virra-dólag az adóhivatal helyiségébe ismeretlen tettes betö-rést követett el. Az adóhivatal helyiségével egy fedél alatt lakó hivatalszolga a mint reggeli seprését végezni a hivatalszobába ment, ijedve vette észre, hogy a har-madik szobában az adóhivatali pénztárnok író asztala melletti ablak alatt egy jókora rés van nyitva, melyet valamely tettes a kertből áshatott ki. Gyorsan jelentést tett hát a hivatalfőnök-nél és ellenőrnél, úgy a rendő-rségnél is, ám a megejtett nyomozás még eddig eredmé-nyre nem vezetett. Különbön sietünk megjegyezni, hogy kár éppen semmi sincs. A betörő igazi kapeza betyár volt, a ki meglehetősen járatlanságot árult el eme operációnál. A kézi pénztárt, — mely az adópénztár-nok íróasztala mellett áll, — kifurta, de abban nem kapott egy makulányi bankót sem; majd a szobában lévő chiffont kezdette fészegetni — eredménytelenül; holott annak ajtaja egy erős lőkésnek is alig tudna ellentállani. Ugy látszik a betörő ebbe is csakhamar belenyugodott s miután mégis restelte a dolgot, hogy éppen üres kézzel menjen tova, kapta magát és lehuzta a eszmáját, a tyukszemait szépen kivagdosta a pénz-tárnok íróasztalán heverő papírvágóval s miután ugy találta, hogy a kapezája kissé gyűrött és piszkos, az ablakfüggönyre vetette szemét. Sovár pillantását ama elhatározás követte, hogy levágta az ablakfüggőnyt és szépen felcsavarta a lábára — kapezá-nak, míg a maga kapezáját hátra hagyta — valószínűleg olyan célból, -- hogy abból az államkincstár új ablakfüggőnyt ké-szíttessen. Ezek után egy rézgyertyatartót magához vett s gyertyafény mellett — hogye kérem, hisz koromsö-tét volt! — kimászott a szobából és a kerten keresztül a hogy jött távozott. A gyertyatartót majd csak visz-szakeríti valahonnan az adóvégrehajtó, ánde a tettes nyomára sem ez ideig, sem ezután nem lehet reá jönni. Miért? No hát kérem azért, mert ez már éppen a har-madik betörés az adóhivatalnál s eddig még a szokás az volt, hogy a tettes nem állott elő magától.

* „A magyar irodalom és a könyvvásárlás“ czimű cikkiünk tárgyhalmaz miatt a jövő számban fog jönni.

* **Hymen.** Mégay Izák, kolozsvári magánhivatal-nok és Grünhut Róza kisasszony f. hó 18-án tartják esküvőjüket.

* **Ehez is ész kell.** Az adóhivatalnál szombatra virradólag történt betörésről folyt a beszéd, egyik hely-beli Figarónál, midőn egy derék uri ember benyit bo-rotválkozás végett. Nagyot fujva ereszkedett le egy székre s elkezdett fűlelni a beszédre. „Hogyan! — ki-áltott föl csakhamar, — hát betörés történt?“ „Igen“, — volt a válasz. „És hol?“ „Az adóhivatalnál.“ „Ki-vülről vagy belőlről?“ „Belőlről!“ volt a tréfás válasz. „Hm, nem tesz bolonddá engem!“ szolt az illető ur homlokára tevén azt a mutató ujját, me-lyen egy nagy ezimeres pecsétnyomó gyűrű van s ezi-mere ábrázol egy ökörfőt zöld mezőben. És ez az új-mutató annyi kívánt jelenteni: „Ész van itt ám!“ S mondja valaki, hogy nincsenek — szerény emberek.

* **Intelligens egyének mellékfoglalkozást** kapnak, mely naponta 2—3 frt mellékjövedelmet hajthat és egész művelt bármily állásu egyének is elvállalhatják e foglalkozást, mely nem sorsjegyek vagy kereskedelmi cikkek kolportálásából, hanem hazafias és politikai természetű, igen érdekes műveknek (általunk közlendő) könnyű módon való terjesztéséből áll. Bővebb értesítést ad: Noszlopy E. Budapest, IV. lövész-utca 5.

CSARNOK.

Baka-élet.

A százados ur meggondolta magát s utánam küldte az „ügyeletest“, hogy azonnal tegyem be laká-som a kaszárnába s ne lakjam saját lakásomon, mert hát az hátrányára lehet az egész honvédszázló-aljnak. A parancs tiszteletteljes vétele után siettem beköltözni a kaszárnya legnagyobb szobájába, amely-ben ennélfogva egy pár rongyos bakancscsal és ko-misz gunyával több diszelgett.

Mikor egy valódi tizedesi göggel végig vágtam magam a negyvenhatodik számú ágy poros szalma-zsákján, odafordultam a negyvenötöshöz és ezt kérdeztem tőle:

— Hej, baka, van-e sok bolha?

— Csak egy van tizedes ur, válaszolt ő egy alantas alázatosságával.

— Hogyan, csak egy? kérdeztem álmélkodva és felültem a pecsétetes szalmazsákon.

— Igen; az is beteg. Hanem részvétlátogatóba jár hozzá vagy tízezer.

Persze hogy azonnal vége lett minden komoly-ságnak. Én is nevettem, a szakasz is nevetett, sőt a vitéz százados ur is kacajra fakadt, a mikor néhány nap mulva jelentettem neki a dolgot.

Hanem azt egész őszintén megvallhatom, hogy ezek a látogatók sokkal inkább velem törődtek és törődnek, mint azzal az egy szegény maródi bolhával. Jó az nekik nagyon, hogy látogatóba járhatnak hozzá.

Vitéz századosom figyelme folytán jutottam ahoz, hogy teljes fényében megismerhettem a legko-miszabb kvártéjt s azokat a „komisz bakákat“, a kik egészen mások a sorban, mint — pongyolában.

Igaz ugyan, hogy a baka nem valami kedves jelenség a szemnek pongyolában, de hát még is többet ér, mint akkor, amikor abban a bizonyos „egyenes és fesztelen“ állásban pofozza az őrmester ur, meg a többi.

A baka a sorban is alázatos, félénk s igen közel áll az ökörhöz, a mely a béres szavára jobbra, vagy balra huzódik. Engedelmes, gyáva és nem ember. A keservet, a kint alig mutatja vissza rideg arcza a hu-mor pedig — az a kissé erős, de jóízű bakahumor — messze van tőle. A bakán, ha sorban áll, szánako-zunk, ha azonban pongyolában van, mulatunk rajta.

Hogy ezt az állítást igazoljam, egy bolondos történetet mesélek el.

Bevezetésnek legyen elég annyi, hogy ha a ka-szárnyszobába egy tiszt lép be, annak a bakának, a ki legelőször észre veszi, „vigyázz“-t kell kiáltani, illetőleg ordítani. Erre a kiáltásra, ha ül, ha fekszik, ha mosdik a baka, egytől-egyig felugrik s ama „egye-nes fesztelen“ állását foglalja el. A mikor pedig ez megtörténik, a szoba-parancsnok a tiszt elé ugrik, jelenti, hogy ő a parancsnok s hogy nincs semmi új-ság. (A mienk a napokban így jelentette: „hadnagy urnak alázatosan jelentem, nincs semmi ujság. Három baka beteg, kettő engedély nélkül kimaradt, a Kis Pista nyakon vágta az őrzetöt.“) A tiszt e jelentés után végig kullog a szobán s mindenbe beleköt. Sem-mi sincs jól. Leszid mindenkit.

Most pedig menjünk át a történetekre.

A legvénebb baka — a ki, különben szabó — arra a veszett gondolatra jött, hogy csinál magának tábornoki ruhát. Meg is csinálta. A nadrágján pa-pirosból csinált vörös stráfot, kabátját belisztezte és így tovább. Ugy nézett ki, mint egy vidéki színész. Hanem hát este, a nagy szoba egyetlen lámpája vi-lágánál elég jól vette ki magát azt sem lehetett ész-revenni, hogy pofaszakála, meg bajusza ragasztva van s hogy a pofáját festékekkel kente be.

Mikor teljesen készen volt s oldalára kötötte azt a kardot, a mit a hadnagy tisztogató legénye szerzett be neki a hadnagy szertárából, belépett a mi rengeteg hodájunkba.

A takarodót már ekkor elfújták s a bakák jó része kimerülve a gyakorlatoktól aludt.

Legelőször — a mint belépett az ajtón — a trombitás vette észre, a ki éppen ágyazott. A kezében levő pokróczot — ahol a bizonyos beteg bolha tartó-zkodott, — ledobta a földre s a mint az ő tüdejétől kitelt, kiáltotta el a „vigyázz“-t.

A rettenetes kurjantásra az összes bakaság fel-ugrott s teljes pongyolában állt az ágya elé egyenes és mégis fesztelen. A szoba-parancsnok halálra ijedve lépett a tábornok elé és reszkető hangon jelentette, hogy nincs semmi ujság.

A baka-tábornok a homálynak tartott s követve a szobaparancsnok által, rettenetes vizsgálódást tar-tott. Az álomból felriadt bakákat mellbe lökdöste, a szobaparancsnokot leszidta, mindent rendetlennek ta-lált s úgy kiabált, mintha legalább is — százados lett volna.

Mikor javában folyt a multság s a szegény bakák majdnem halálra váltak az ijedségtől, egy trotty főhadnagy lépett be, aki akkor zászlóalj-ügyeletes volt.

Amint a főhadnagy — rövidlátó volt a lelkem, — észrevette a lisztes kabátot, rettenetes átalakulá-son ment át. A felsőbbbségi modort abba hagyta és kihuzta magát. Aztán hosszú és feszes léptekkel ment a szabó elé és előírás szerint tisztelegve jelenté, hogy ő zászlóalj-ügyeletes tiszt s hogy nincs semmi ujság. Persze, hogy megjíedt most a szabó. A festék alatt elhalványult, éppen úgy remegett, mint a fő-hadnagy s átkozott módon szeretett volna ott nem lenni.

Hanem hát nem lehetett segiteni a dolgon. Meg volt csipve és érezte, hogy veszve van, ha küsül a tnrpisság.

Néhány pillanatil merően nézett a főhadnagy-
ra, azután az ijedség, a tréma legmagasabb hang-ján kiáltotta el magát.

— Hol az őrnagy?

— Otthon — hebegett a főhadnagy.

— Hogy mer otton lenni?

— Nem tudom.

— Mért nem tudja?

A főhadnagy nem tudott mit felelni. A szá-ját feltátotha ugyan, de hang nem jött ki a torkán. Job-ban oda volt, mint az ál-tábornok, a ki már azt sem tudta, hogy mit beszél és rettenetes módon izzadt.

Az ijedség folytán történt, hogy megint rá-rivalt a főhadnagyra:

— Feleljen.

— Nem tudom.

— Hívja rögtön ide az őrnagyot.

A főhadnagy ur erre hóna alá kapta a kardját és minden trotty-sága daczára is úgy elszaladt, mint-ha kergették volna.

Alig szaladt el a főhadnagy, az ál-tábornok sem vette tréfára a dolgot, minden magyarázat, minden szó nélkül vetette el magát és szaladt azon az uton, a melyen a főhadnagy.

A fátum azonban a kapu-ajtájánál elérte. A kü-szöbben felbotlott, orra esett és kificzamitta a karját.

Mikor felemelték, ráismertek a jajgatásáról s így történt, hogy első sorban is a lóvá tett szoba-parancsnok bökte meg; azután jött a főhadnagy és az őrnagy, a kinek a nyargalásán a bakák igen jóízűt mulattak.

Rezervista.

HIRDETÉSEK.

1797—1887. tkkvi sz.

Árverési hirdetmény.

Az adókinctárnak kiskoru Hary Ilona és Hary László elleni végrehajtási ügyében a bírói árverés 831 frt 13 kr. adó és illetéktartozás, ennek a kielégítésig járó 6% kamatai, 5 frt 80 kr. végrehajtási, 5 frt 30 kr. árveréskéresi és a további költségek erejéig ezennel elrendeltetvén, határidejéül **1887. évi november hó 16-ika** délelőtt 9 órai megkezdéssel a zilahi kir. törvényszék területén fekvő Ilosva község házához ezennel kitűzetik; az árverési feltételek pedig a következőkben állapittatnak meg:

I. Elárvereltnek szükség esetére a kikiáltási áron alól is végrehajtást szenvedő kiskoru Hary Ilona és Hary Lászlónak az ilosvai 110. tjkvben bejegyzett következő ingatlanaik tartozékostól, u. m.:

162. sz. a. házas belsőség kikiáltási ára 732 frt 50 kr.
166. " kert " " 68 frt — kr.
477. " szőlő " " 85 frt — kr.
483. " szőlő " " 334 frt — kr.
496. " erdő " " 96 frt 50 kr.
505. " " " " 57 frt 50 kr.
530. " " " " 16 frt 50 kr.
564. " " " " 22 frt — kr.
372. " tagbirtok " " 488 frt — kr.

Ellenben a 284. sz. a. telekpótlék és a 267. számú szőlőpótlék, melyek becsára kitüntetve nincs, eladatni nem fognak.

II. Árverelni szándékozók (kivétel nélkül) tartoznak a kikiáltási ár tizszáztólját készpénzben, vagy óvadékképes értékpapirban a bírósági kiküldött kezéhez bánatpénzül előre letenni; avagy az annak előzetes letétbe helyezéséről nyert elismervényt átadni.

III. Legtöbbet ígérő köteles a vételár felét a leütéstől egy, másik felét, melybe a bánatpénz is beszámítandó újabb egy hónap alatt, mindenkor 6% kamattal a sz.-somlyói kir. adó- mint letét hivatalnál a letét kezelési szabályrendelet szerinti eljárással befizetni.

A többi árverési feltételek ezen bíróság telekhivatalában és Ilosva községi előljárásánál a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kir. járásbíróság, mint telekkönyvi hatóság. Sz.-Somlyón, 1887. augusztus 25-én.

DOBOLYI,
kir. járásbíró.

1—1

ÉN,
CSILLAG ANNA
185 cm. hosszú óriási
Loreley-hajammal,
melyet az általam fölta-
lált kenőcs 14 havi hasz-
nálata után nyertem, mely
megakadályozza a haj-
kihullást, elősegíti a
hajnövést és erősíti a
hajbőrt, uraknál előse-
git egy teljes erős **sza-
kálnövést,** rövid ideig
való használat után a
hajnak, valamint a sza-
kálnak természetes színt
és sűrűséget kölcsönöz és
megóvjá korai őszüléstől
a legmagasabb korig. —
Egy köcsög ára 50 kr.
1 frt, 2 frt. Postával
küldés naponként a
penz előleges beküldése
vagy postautánvételt
mellett az egész világra.

Csillag és Társa
B u d a p e s t, király-utca 26.

1809—1887. telekkvi sz.

Árverési hirdetmény.

Az adókinctárnak Sándor Flóra és Sándor Gli-
gor, valamint Pap Simon és Pap Juon késedelmes ár-
verési fizetők elleni végrehajtási ügyében a bírói árve-
zés 38 frt 39 kr. hátralékos vételár, ennek 1887. évi
márczius hó 1-től járó 6% kamatai, 3 frt 80 kr. árve-
réskéresi és a további költségek erejéig ezennel elren-

deltetvén, határidejéül **1887. évi október hó 17-ike**
délután 2 órai megkezdéssel a zilahi kir. törvényszék
területén fekvő Máron község házához kitűzetik, az
árverési feltételek pedig a következőkben állapittatnak
meg:

I. Elárvereltnek szükség esetére a kikiáltási
áron alól is a késedelmes árverési fizetők Sándor Fló-
ra, Sándor Gligor, Pap Simon és Pap Juontól az ál-
talok bírói árverésen megvásárolt mároni 24. tjkvbeli
következő ingatlanok tartozékostól, u. m.:

a) a 27. sz. alatti belsőség a 36. számú kerttel,
ugy a 253, 362, 395, 399, 413, 445, 498, 523, 538, 589,
633, 692, 695, 722, 810, 836, 954. és 973. sz. alatti,
szántó, kaszáló és erdőföldek együttesen 1564 frt ki-
kiáltási ár mellett,

b) az 562. számú parlap szőlő, melynek kikiáltási
ára 32 frt.

II Árverelni szándékozók (kivétel nélkül) tartoz-
nak a kikiáltási ár tizszáztólját készpénzben vagy óva-
dékképes értékpapirban a bírósági kiküldött kezéhez
bánatpénzül előre letenni; avagy az annak előzetes le-
tétbe helyezéséről nyert elismervényt átadni.

III. Legtöbbet ígérő köteles a vételár felét a le-
ütéstől egy, másik felét melybe a bánatpénz is beszám-
ítandó, újabb 1 hónap alatt, mindenkor 6% kamattal
a sz.-somlyói kir. adó- mint letét hivatalnál az újabb
letétkezelési szabályrendelet szerinti eljárással befizetni.

A többi árverési feltételek ezen bíróság telekhivatalában és a Máron községi előljárásánál a hiva-
talos órák alatt megtekinthetők.

Kir. járásbíróság, mint tkvi hatóság. Sz.-Somlyón,
1887. augusztus 27-én.

DOBOLYI,
kir. járásbíró.

1—1

Dr. J. G. POPP udvari fogorvos	Dr. J. G. POPP udvari fogorvos	Dr. J. G. POPP udvari fogorvos	Dr. J. G. POPP udvari fogorvos
Dr. J. G. POPP udvari fogorvos	Anatherin-szájvize 40 év óta a legkedveltebb száj- és fogkonzerváló szer. Meggátolja a fogkó lerakódását, eltávolítja a száj kellemetlen szagait, felfrissíti a foghúst és elejét veszi a fogfájásnak. Ára: A nagy palackznak 1 frt 40 kr, a kisebbnek 1 frt, a legkisebbnek 50 kr	Dr. J. G. POPP udvari fogorvos	Anatherin-fogpasztája, üvegtégelyekben. Elismert szer a fogak tisztántar- tására, a száj felfrissítésére és konzerválására. Ára: 1 frt 22 kr.
Dr. J. G. POPP udvari fogorvos	Aromatikus fogpasztája, nagyon kedvelt a kellemesen habzó fogszappanok barátai előtt. Kitűnő fogtisztító szer. Ára: 35 kr.	Dr. J. G. POPP udvari fogorvos	fogpora, a fogport kedvelők közt a legelterjedtebb és legkedveltebb, melytől a fogak ragyogó fehér szint nyerne. Ára: 63 kr.
Dr. J. G. POPP udvari fogorvos	fogtömője (Plombe), melylyel a használati utasítás szerint bárki önmaga tömő- szölheti ki odvas fogait. Ára: 1 frt.	Dr. J. G. POPP udvari fogorvos	Nővénszappana a legkitűnőbb pipere- és gyógyszerzappan, mindenféle bőr- kiütés és foltok ellen. Ára: 30 kr.

Kapható minden gyógyszerüzletben, ill. kapható minden gyógyszerüzletben, ill.

Brázay Kálmán
sós borszesze

FIGYELMEZTETÉS!
Mivel sós borszesz készítményem — kelendőségénél fogva — sok utánzásnak van kitéve, elhatároztam, hogy azokon czimjegyeimre kék nyomatban saját házam külső alakját veszem föl, védjegyként A palackok és a dugók ólomkupjai czégfelirattal vannak öntve.

Brázay Kálmán
sós borszesze

Kitűnő háziszer csusz szaga-
gatás fagyás, fog- és fejfáj-
dalmak, szemgyengeség, bé-
nulások stb. ellen. A leg-
jobb fog és szájtisztító szer.
Fejmosásra nagyon alkal-
mas és elterjedt, különösen
ajánlatos a kenőgyűrű
gyógymódra (massage.)

Ára a kis üvegnek 40 kr.
a nagyobbiknak 80 kr.

Védjegy 319. és 320. szám.

Nehogy a közönség gyen-
ge utánzatok által félre ve-
zethető legyen, figyelmezte-
tem, hogy palackzaim czégfelirattal vannak öntve
és az itt látható védjeggyel
ellátva.

Használati utasítás mellé-
keltetik.

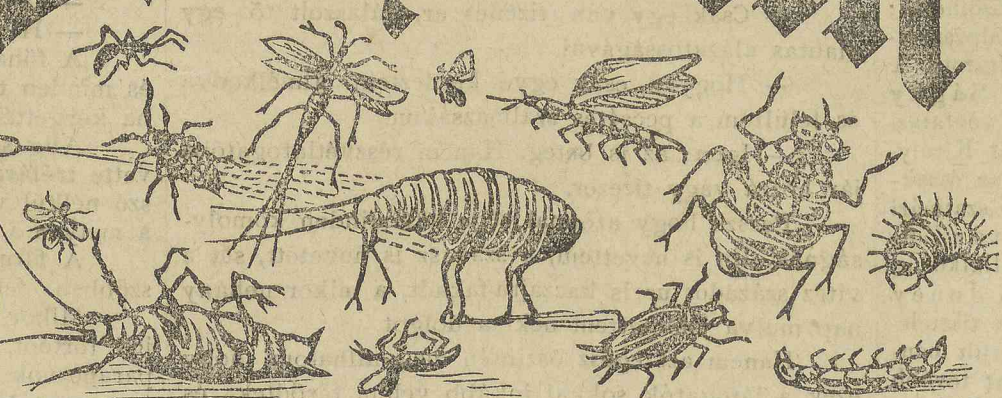
Brázay Kálmán
sós borszesze

Kapható Brázay Kálmánnál Muzeum-körút saját
házában és Szilágy-Somlyón: Ruszka Ignác, Telegdy
Márton, Fábry József, Porjes Sámuel, Szilágy-Csehben:
Legyel M. Donogán Albert, Zsibón Fekete Ferencz.

Brázay Kálmán
sós borszesze

"Racherlin"

Hirdetés.
A gazdák és iparosok hitelszövetkezetének
zilahi fióktelepe 1887. év szept. 4-én megala-
kulván, szervezkedése alkalmából a kezelő bi-
zottság megbízása folytán alulírott tudatom a
városi és vidéki részvényes tagokkal, hogy rész-
jegyeik törlesztését **szeptember hó 15-étől fogva**
minden héten 2. nap u. m. csütörtök és szombat
napokon d. e. 9-től 12 óráig Bíró Gyula Rákó-
czy-utca 7. szám alatti házában eszközölhetik.

Bíró Gyula
pénztárnok.